

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové, v právní věci žalobce: **Raiffeisenbank a.s.**, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, IČ 49240901, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 5, náměstí 14. října 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 31.10.2011, č.j. 241/95503/2011, sp.zn. 24/A2011/01,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 31.10.2011, č.j. 241/95503/2011, sp.zn. 24/A2011/01 **se z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 31.10.2011, č.j. 241/95503/2011, sp.zn. 24/A2011/01 (dále též napadené rozhodnutí), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10.8.2011, č.j. 243/1358/2011, sp.zn. A2011/01, jímž byla žalobci podle ustanovení § 44 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 253/2008) uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč za naplnění skutkové podstaty správních deliktů uvedených v ustanovení § 48 odst. 3, ustanovení § 44 odst. 1 písm. a), ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 44 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008 Sb. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V této souvislosti poukázal na to, že odůvodnění rozhodnutí by mělo osvětlit, jak v rámci řízení probíhal proces dokazování, vyhodnocení

provedených důkazů, zda a z jakých důvodů umožňují získané podklady závěry o skutkových zjištěních, jakým způsobem správní orgán provedl jejich subsumpci a jak ji na řešenou situaci aplikoval, jak vyhodnotil jednotlivé předpoklady delikt ní odpovědnosti účastníka řízení, včetně eventuálních okolností vylučujících tuto odpovědnost a jakým způsobem zohlednil kritéria pro uložení trestu. Tyto skutečnosti však z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec nelze seznat. Napadené rozhodnutí tyto nedostatky neodstranilo a odvolací orgán se v něm dostatečně a řádně nevypořádal s námitkami žalobce vznesenými v rozkladu.

Žalobce dále namítl, že jednání, za které byl sankcionován, není ve výroku rozhodnutí dostatečně individualizováno. Z výroku rozhodnutí musí být patrné, kdy, především jak, a je-li to pro jednoznačné označení skutku nezbytné, pak rovněž v jaké intenzitě a za jakých okolností se delikvent sankcionovaného jednání dopustil. Dobrat se takového jednoznačného určení však z jednotlivých výroků rozhodnutí správního orgánu nelze. Správní orgán popsal sankcionované jednání žalobce údajem o době zahrnuté do proběhnuvší kontroly, v případě údajných pochybení ohledně povinnosti zajistit školení svých zaměstnanců pak uvedením jmen těchto zaměstnanců (výrok č. 1), v případě údajného nesplnění povinnosti identifikovat a provádět kontrolu klienta a v případě údajného nesplnění povinnosti uchovávat identifikační údaje a další informace uvedením názvů těchto klientů, jichž se takové pochybení mělo týkat (výroky č. 2 a č. 3). Další popis údajného delikt ního jednání zahrnul správní orgán do odůvodnění rozhodnutí a to ve formě dílčích skutkových závěrů převzatých doslovně z protokolu. Chybějící popis skutku ve výrocích, který správní orgán svým rozhodnutím postihuje, je dle názoru žalobce podstatnou vadou, v jejímž důsledku je rozhodnutí správního orgánu nezákonné.

K sankcionovanému nesplnění povinnosti k prevenci (výrok č. 1 rozhodnutí) žalobce namítl, že zákon č. 253/2008 Sb. nebyl vybaven žádným přechodným ustanovením ve vztahu ke splnění této povinnosti k prevenci. Za takové situace považuje žalobce za jediné možné, aby byl počátek lhůty k proškolení zaměstnanců počítán od účinnosti tohoto zákona, tj. od 1.9.2008 a prodlení na straně osoby povinné k zajištění takového zajištění školení by tudíž mohlo nastat nejdříve po 1.9.2009. Poukázal na to, že správní orgán nikterak nepostavil na jisto objektivní stránku jako znak skutkové podstaty, ani se nevyrovnal s výkladem povinnosti zajistit příslušná školení ve vazbě na neexistující přechodná ustanovení uvedeného zákona, která by plnění této povinnosti řešila a ve vazbě na okamžik zpracování systému vnitřních zásad žalobcem po nabytí účinnosti tohoto zákona. Z hlediska skutkových zjištění a jejich zachycení v popisu skutku a odůvodnění rozhodnutí tak nebylo prokázáno, že žalobce správní delikt spáchal. Správní orgán rovněž nijak nepřihlédl k materiálnímu znaku delikt ní odpovědnosti – tedy společenské nebezpečnosti či škodlivosti zkoumaného jednání. Odvolací orgán pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí jak výrok, tak podřazení skutkových zjištění, včetně procesu dokazování, označil za vyhovující.

Pokud se jedná o nesplnění povinnosti zajistit identifikaci klienta (výrok č. 2 rozhodnutí), žalobce namítl, že správní orgán nijak neobjasnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že žalobce u označených klientů povinnost provést jejich identifikaci nesplnil a že tak učinit měl a jaké podklady a zjištění takový závěr odůvodňují. Pokud se jedná o skutková zjištění a jejich zachycení v popisu skutku a navazujícím odůvodnění, nebylo prokázáno, že žalobce správní delikt spáchal. Odvolací orgán tedy pochybil, pokud za tohoto stavu konstatoval v napadeném rozhodnutí, že jak výrok, tak podřazení skutkových zjištění včetně procesu dokazování, pokládá za vyhovující.

K nesplnění povinnosti provést kontrolu klienta (výrok č. 3 rozhodnutí) žalobce namítl, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí naplnění formálních znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu nepopsal, neodůvodnil, ani náležitě neprokázal. Z rozhodnutí není znatelné, zda nemělo být údajné nesplnění povinnosti provést kontrolu klienta v 62 případech chápáno jako přitěžující okolnost. Z konstrukce uvedeného výroku se lze domnívat, že tomu tak bylo, čímž by se však správní orgán dopustil zapovězeného dvojího přičítání. Blíže se totiž správní orgán prvním znakem uvedené skutkové podstaty správního deliktu, tedy skutečností, zda se žalobce dopustil opakovaného protiprávního jednání, nezabýval. Nad to není zřejmé, zda každý vytčený případ považoval za samostatný správní delikt, anebo zda šlo podle jeho názoru o delikt pokračující či trvajících. V druhém případě nebylo správními orgány prokázáno, že ke spáchání tohoto deliktu žalobcem v uvedeném rozsahu došlo.

K nesplnění povinnosti uchovávat údaje (výrok č. 4 rozhodnutí) žalobce namítl, že z rozhodnutí není zřejmé, o jaké identifikační údaje se mělo jednat a i porovnáním pozitivního výčtu údajů, o nichž správní orgán uvádí, že je žalobce k dispozici má (uchovává je), se nelze spolehlivě dobrat jednoznačně množiny těch údajů, které správní orgán pokládá za absentující. Správní orgán tak neobjasnil, jakých chybějících údajů či dokladů nebo dokumentů se má postihované údajné deliktní jednání žalobce týkat, zda ohledně takových údajů, dokladů, či dokumentů byl žalobce k jejich uchovávání v relaci ke zkoumanému obchodu či obchodnímu vztahu povinen. Správní orgán se uchyluje k hodnocení způsobu uchovávání blíže neoznačených údajů či dokumentů, neboť v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že žalobce údaje či dokumenty neuchovává v průkazné podobě. Zákon č. 253/2008 Sb. však neukládá povinné osobě kvalifikovaný způsob archivace těchto údajů. Tento aspekt tedy nemůže být správní orgánem hodnocen jako jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu. V daném případě tedy nebylo prokázáno, že ke spáchání postihovaného deliktu žalobcem v tvrzeném rozsahu došlo.

Žalobce dále namítl, že kontrola provedená žalovaným, ze které byl následně pořízen kontrolní protokol, byla vedena excesivně a žalovaný při jejím výkonu zcela odhlédl od smyslu kontrolní činnosti a účelu, k němuž byl pravomocí ke kontrolní činnosti vybaven. V této souvislosti poukázal na to, že žalovaný vymezil rozsah své kontrolní činnosti v oznámení ze dne 23.9.2010 a následně si v souvislosti s činnostmi žalobce, které dle tohoto oznámení podrobil kontrole, vyžádal některé doplňující podklady. Teprve poté, výzvou ze dne 5.11.2010, rozšířil svou kontrolní činnost rovněž na případy, které byly předmětem oznámení podezřelého obchodu žalobcem dne 21.10.2010, a to právě na základě tohoto oznámení. Dle názoru žalobce informace a podklady, které správní orgán získá v souvislosti s plněním oznamovací povinnosti povinné osoby, nemůže využít k formulaci jejího obvinění z deliktního jednání. Ze strany správního orgánu by se pak jednalo o zneužití svěřené pravomoci a popření zákazu sebeobviňování. Žalovaný se však v předcházejícím správním řízení a rovněž v kontrolní činnosti takového excesu dopustil, čímž dle názoru žalobce zatížil řízení vadou, pro kterou je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále namítl, že správní orgán ve výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedl právní předpis, podle kterého byl trest uložen a v rozporu s ustanovením § 52 odst. 8 zákona č. 253/2008 Sb. stanovil splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí, namísto lhůty 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak zatížen vadou, spočívající v porušení právního předpisu.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k námitce žalobce, týkající se nesprávně stanovené splatnosti pokuty a náhrady

nákladů řízení, uvedl, že s touto námitkou se ztotožňuje, s tím, že má za to, že tuto okolnost nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a nemůže se jednat o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 26.4.2011 zahájilo Ministerstvo financí, jako správní orgán I. stupně, s žalobcem správní řízení ve věci správních deliktů:

- 1) neplnění povinnosti při identifikaci a kontroly klienta podle § 44 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 253/2008 Sb.
- 2) nesplnění povinnosti k prevenci podle § 48 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb.,

kterých se měl žalobce dopustit jako povinná osoba podle § 2 odst. 1 písm. a) bod I zákona č. 253/2008 Sb. Podkladem pro zahájení správního řízení byl výsledek kontroly provedené u žalobce Ministerstvem financí ve dnech 30.9.2010 až 21.2.2011.

Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 25.5.2011, č.j. 243/7144/2011, sp.zn. A2011/01 byla žalobci podle ustanovení § 44 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb. uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč, za naplnění skutkové podstaty správních deliktů uvedených v ustanovení § 48 odst. 3, ustanovení § 44 odst. 1 písm. a), ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 44 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008 Sb. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

K rozkladu žalobce bylo toto rozhodnutí rozhodnutím ministra financí ze dne 22.7.2011, č.j. 24/65496/2011, sp.zn. 24/A2011/01 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla nedostatečná identifikace skutků ve výroku rozhodnutí a jejich nedostatečný popis v odůvodnění rozhodnutí.

Ministerstvo financí ve věci znovu rozhodlo a to rozhodnutím ze dne 10.8.2011, č.j. 243/13585/2011, sp.zn. A2011/01, kterým byla žalobci podle ustanovení § 44 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb. uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč, za naplnění skutkové podstaty správních deliktů uvedených v ustanovení § 48 odst. 3, ustanovení § 44 odst. 1 písm. a), ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 44 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008 Sb. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Jednání, kterým měl žalobce naplnit skutkovou podstatu uvedených správních deliktů správní orgán I. stupně popsal ve výroku rozhodnutí údajem o době spáchání, v případě pochybní ohledně povinnosti zajistit školení svých zaměstnanců uvedením jmen těchto zaměstnanců a v případě neplnění povinnosti identifikovat a provádět kontrolu klienta a neplnění povinnosti uchovávat identifikační údaje a další informace rovněž názvem klientů, jichž se takové pochybení mělo týkat. Další popis jednání, kterým měl žalobce naplnit skutkovou podstatu uvedených správních deliktů, pak správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí. V další části odůvodnění rozhodnutí se správní orgán I. stupně vyjádřil k námitkám vzneseným žalobcem proti protokolu o kontrole a k námitkám vzneseným žalobcem k zahájení správního řízení o uložení pokuty. Po citaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) až d) a odst. 2 a 3 zákona č. 253/2008 a ustanovení § 48 odst. 3) až 6) tohoto zákona správní orgán I. stupně uvedl, že spáchání ve výroku uvedených správních deliktů má provedenou kontrolou a dokazováním ve vedeném řízení za dostatečně prokázané a

v rozhodnutí natolik odůvodněné, že o vině žalobce nemá pochybnosti. K otázce výše uložené pokuty pak uvedl, že k rozhodnutí uložit pokutu ve výši 10% přípustné zákonné sazby ho vedla závažnost spáchání správních deliktů, způsob jejich spáchání, jejich následky a okolnosti, za nichž byly spáchány. Uvedl dále, že při svém rozhodování také zohlednil snahu žalobce odstranit, nebo alespoň zmírnit již způsobené následky tím, že se byl až v průběhu trvání obchodních vztahů dodatečně pokusil provést kontrolu klienta, přestože mezi uzavřením obchodních vztahů a prvním doloženým pokusem provést kontrolu klienta byla značná časová prodleva. Poukázal na to, že nemohl při tomto rozhodování pominout fakt, že způsobený stav je nevratný a nelze jej zpětně napravit.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který v podstatných bodech koresponduje s námitkami vznesenými v podané žalobě.

O podaném rozkladu bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31.10.2011, č.j. 241/95503/2011, sp.z. 24/A2011/01 tak, že rozklad byl zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k námitkám vzneseným žalobcem v rozkladu. K námitce, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje jednoznačný, určitý a přesný popis skutku, čímž není splněna podmínka jeho nezaměnitelné identifikace, odvolací orgán uvedl, že této námitce byla již věnována pozornost při přezkoumání původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předmětné věci a jednalo se o jeden z důvodů, pro které bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání. Nyní lze konstatovat, že správní orgán I. stupně v novém rozhodnutí tento nedostatek řádným způsobem zhojil a námitku nedostatečné specifikace deliktního jednání dále nelze považovat za důvodnou. Jako neopodstatněnou shledal odvolací orgán rovněž námitku žalobce, dle které správní orgán I. stupně nesprávně podřadil jednotlivá skutková zjištění pod zákonem normované skutkové podstaty, čímž porušil zásadu „nullum crimen sine lege“ analogicky uplatnitelnou rovněž při správním trestání. Ministr uvedl, že žalobce ve svém tvrzení směřuje název správního deliktu popsáného v § 44 zákona č. 253/2008 Sb. s popisem jeho dílčích skutkových podstat. V prvostupňovém rozhodnutí je s dostatečnou určitostí popsáno, která konkrétní skutková podstata a jakým konkrétním jednáním žalobce byla naplněna. V subsumpci deliktního jednání pod skutkové podstaty vymezené zákonem nebyly shledány žádné nedostatky. K námitce, že správní orgán pochybil v případě ukládání sankce, pokud neuvedl právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, odvolací orgán uvedl, že při ukládání sankce správní orgán I. stupně správně postupoval podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť obecná úprava trestání správních deliktů v českém právním řádu doposud absentuje. Dle tohoto ustanovení se analogicky za více správních deliktů téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt nejpřísněji postižitelný. Správní orgán I. stupně správně vyhodnotil jako nejpřísněji postižitelný správní delikt podle § 44 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008, za který lze uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč a vzhledem k tomu uložil sankci dle § 44 odst. 3 uvedeného zákona. K námitce, že se správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce proti protokolu o výsledku kontroly a že v rozhodnutí nedostatečně uvedl, které důkazy provedl a jakým způsobem tyto vyhodnotil, čímž odňal žalobci možnost brojit proti zvoleným důkazním prostředkům a na jejich základě učiněným zjištěním, odvolací orgán uvedl, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí s námitkami proti protokolu o výsledku kontroly zabýval dostatečně a řádně se s nimi vypořádal. Správní orgán I. stupně rovněž podrobně uvedl veškeré

důkazní prostředky, ze kterých bylo vycházeno, a tyto následně hodnotil. Stěžejním důkazním prostředkem se jeví právě protokol o výsledku kontroly provedené Ministerstvem financí ze dne 10.2.2011. Spisový materiál obsahuje celou řadu dalších, především listinných důkazů, jejichž obsah byl rovněž pojat do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K námitce, týkající se nezákonného rozšíření předmětu kontroly úkonem správního orgánu ze dne 5.11.2010, tedy až po vymezení předmětu kontroly v oznámení o zahájení kontroly ze dne 23.9.2010 odvolací orgán uvedl, že tato námitka byla již uplatněna v rámci námitek proti kontrolnímu protokolu a správní orgán I. stupně se s ní úspěšně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, z jehož názorem se odvolací orgán ztotožňuje, zejména pokud jde o zásadu hospodárnosti řízení a povinnost zjistit při kontrole skutečný stav věci, jak ukládá § 12 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Zdůraznil, že se nejedná o bezbřehou aplikaci kontrolní pravomoci či svévoli správního orgánu. Bylo by politováníhodné, pokud by kontrolní pracovníci v rámci již probíhající kontroly nereagovali na nově zjištěný podnět týkající se podezření na neplnění základních povinností dle zákona 253/2008 ze strany kontrolované povinné osoby. K námitce, že správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění rozhodnutí nevysvětlil, jaká kritéria vzal do úvahy při určení sankce, jak je hodnotil a podle jakých měřítek, čímž znemožnil přezkoumání rozhodnutí, odvolací orgán uvedl, že pokud jde o výši uložené sankce, je třeba konstatovat, že správní orgán v rozhodnutí podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které mohly mít na výši uložené sankce vliv, ať už se jedná o skutečnosti svědčící ve prospěch či k tíži žalobce. S ohledem na rozpětí zákonné sazby, kterou měl správní orgán možnost uložit, lze konstatovat, že tento uložil sankci ve výši pouhých 10% horní hranice zákonné sazby. Tuto aplikaci své diskreční pravomoci správní orgán dostatečně odůvodnil. Vzhledem k těmto okolnostem lze námitku žalobce považovat za neopodstatněnou. Odvolací orgán poukázal na to, že žalobce sám sebe řadí mezi „největší a nejvýznamnější banky na trhu v České republice“ (citace z www.rb.cz) a její čistý zisk po zdanění za rok 2010 činil více než 1,8 miliardy korun. Z tohoto důvodu nepovažuje odvolací orgán absenci žalobcem dovolávaného hodnocení přiměřenosti výše sankce za relevantní.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb. povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že:

- a) nesplní povinnost identifikace klienta podle § 7,
- b) opakovaně nesplní povinnost kontroly klienta podle § 9,
- c) uskuteční obchod nebo uzavře obchodní vztah v rozporu se zákazem uvedeným v § 15, nebo
- d) nebo nesplní povinnost uchovávat údaje podle § 16

Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení za správní delikt podle odst. 1 písm. a) a b) se uloží pokuta do 1 000 000 Kč.

Podle odstavce 3 uvedeného ustanovení za správní delikt podle odst. 1 písm. c) a d) se uloží pokuta do 10 000 000 Kč.

Podle ustanovení § 48 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb. povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nezajistí pravidelné proškolení zaměstnanců podle § 23.

Podle odstavce 6 uvedeného ustanovení za správní delikt podle odst. 1 – 3 se uloží pokuta do 1 000 000 Kč.

Podle ustanovení 23 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb. povinná osoba zajistí nejméně jedenkrát v průběhu 12 kalendářních měsíců proškolení zaměstnanců, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody a proškolení všech zaměstnanců před zařazením na takováto pracovní místa.

Podle ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb. při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Žalobce v podané žalobě namítal, že jednání, za které byl sankcionován, není ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně individualizováno. Chybějící popis skutku ve výroku rozhodnutí představuje podstatnou vadu, v jejímž důsledku je rozhodnutí správního orgánu nezákonné.

Při posuzování této námitky vycházel soud z právního názoru vysloveného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v jeho usnesení ze dne 15.1.2008, č.j. 2As 34/2006-73, dle kterého *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*

Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s).

Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“

Uvedené závěry dopadají i na posuzovaný případ. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nebyl odvolacím orgánem nijak korigován, bylo uvedeno, komu je pokuta ukládána, v jaké výši, kdy a na jaké číslo účtu je splatná, podle jakého právního předpisu bylo rozhodováno. Jednání, za které byl žalobce sankcionován, je ve výroku rozhodnutí popsáno údajem o době spáchání, v případě pochybení ohledně povinnosti zajistit školení zaměstnanců uvedením jmen těchto zaměstnanců a v případě neplnění povinnosti identifikovat a provádět kontrolu klienta a neplnění povinnosti uchovávat identifikační údaje a další informace rovněž názvem klientů, jichž se takové pochybení mělo týkat. Dále byla ve výroku rozhodnutí ocitována zákonná ustanovení, jejichž porušení se měl žalobce svým jednáním dopustit.

Požadavky kladené na popis skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení.

V dané věci však popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí těmito požadavkům neodpovídá. Formulace skutku ve výroku tohoto rozhodnutí postrádá popis způsobu spáchání správních deliktů uvedených v rozhodnutí. V případě správních deliktů neplnění povinností při identifikaci a kontrole klienta podle § 44 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 253/2008 Sb. není z výroku rozhodnutí zřejmé, jakým konkrétním jednáním měl žalobce naplnit skutkovou podstatu uvedených správních deliktů. Pokud se jedná o správní delikt dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb. – nesplnění povinnosti identifikace klienta podle § 7, není z výroku rozhodnutí seznatelné, v jakých konkrétních případech nebyla uvedena povinnost splněna a jakých konkrétních identifikačních údajů se její porušení mělo týkat. Pokud se jedná o správní delikt dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. – nesplnění povinnosti kontroly klienta podle § 9, není z výroku rozhodnutí seznatelné, v jakých konkrétních případech nebyla uvedena povinnost splněna a co mělo být předmětem kontroly. Pokud se jedná o správní delikt dle § 44 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008 Sb. – nesplnění povinnosti uchovávat údaje podle § 16, není z výroku rozhodnutí seznatelné, v jakých konkrétních případech nebyla uvedena povinnost splněna a jakých konkrétních údajů se její porušení mělo týkat. V případě správního deliktu nesplnění povinnosti k prevenci podle § 48 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb. správní orgán I. stupně v rámci popisu skutku ve výroku rozhodnutí sice uvedl, že jednání, kterým měl žalobce skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu naplnit, spočívá v porušení povinnosti zajistit školení svých zaměstnanců. Není však z něho zřejmé, ve kterém období nebyli konkrétní zaměstnanci proškoleni.

Soud si je vědom toho, že uvedení těchto náležitostí ve výroku rozhodnutí může v daném případě způsobit jeho určitou nepřehlednost. Má však za to, že jedinečně tímto způsobem lze zajistit, aby uvedené skutky nemohly být zaměněny s jinými.

Konkretizaci údajů obsahující popis skutků učiněnou žalovaným až v odůvodnění rozhodnutí proto nelze akceptovat.

Absence uvedených náležitostí ve výroku rozhodnutí představovala v daném případě podstatné porušení ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané v rámci správního trestání, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, jak je tomu v posuzované věci, postupuje v několika krocích. Nejprve se k žalobní námitce zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán, zda je takový skutek správním deliktem a zda jej správní orgán správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda byl žalobce potrestán druhem trestu stanoveným pro daný delikt zákonem a konečně hodnotí, zda správní orgán při uložení trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení.

V projednávané věci však uvedenému postupu bránila nedostatečná identifikace skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Za situace, kdy z výroku rozhodnutí není zřejmé, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen, se soud nemůže vyjádřit k námitce žalobce týkající meritorního posouzení dané věci správním orgánem, k námitce řádného zdůvodnění rozhodnutí a s tím související otázce jeho přezkoumatelnosti a konečně ani k námitce týkající se nezákonného rozšíření předmětu kontroly a popření zákazu sebeobviňování.

Pokud žalobce dále namítal nesprávně stanovenou splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení ve výroku rozhodnutí, tuto námitku lze mít za důvodnou, nicméně toto pochybení dle

názoru soudu nepředstavovalo samo o sobě takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu v daném případě představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová